Temps Ordinari - Vint-i-tresè diumenge

Per JosemiE el dl., 02/09/2024 - 00:00

Is 35,4-7a
Jm 2,1-5
Mc 7,31-37

Comencem setembre. Tot ens parla ja d'un nou curs. Pel que fa a l'escola, certament, però també a molts altres àmbits de la nostra vida quotidiana.

I avui, 8 de setembre, és la diada de la Nativitat de Maria i les "Mare de Déu trobades". Aquest cop, en ser diumenge no la celebrem d'una manera específica i pròpia. Fem, però, un record afectuós i agraït a tantes trobades amb la Mare de Déu que ens ajuden i ens han ajudat. De tantes maneres i formes. I tenim un record per a tantes dones que celebren avui el seu sant.

L'evangeli ens presenta Jesús caminant per territori pagà. Jesús actua trencant barreres i exclusivismes, obrint la salvació a tota la humanitat i fent present la bondat del Pare per a tots i totes. Allà li porten, al seu davant, un sord. Una persona que no pot escoltar. I tampoc parlar.

Una persona sorda i que no parla, és una persona que queda exclosa dels circuits habituals de la comunicació. És una persona que no pot escoltar el que diuen els altres, el que passa al seu voltant. I no pot intervenir, expressar-se ni dir la seva -de manera immediata i directa-. És una persona que té moltes possibilitats de quedar-se al marge. I aïllar-se.

A primera vista podem pensar que aquest episodi ens queda llunyà.

I, sense perdre de vista el sord-mut de l'evangeli, potser la nostra sigui també una societat amb greus dèficits de comunicació a fons i autèntica. Paradoxalment, estem en el temps de les comunicacions, la interconnexió en temps real i instantània, les infinites ofertes multimèdia... i tot el que vulguem! Cert.

I, alhora, cada cop més aïllats. Més sols i autosuficients. Cadascú mirant la seva pantalla. Sense ni saber qui tenim al costat. La soledat no volguda va fent-se, cada dia més, un problema seriós. Ens sobra informació i ens falta comunicació propera i personal. Autèntica. Tenim a tocar la temptació a tancar-nos en el nostre món personal. A "anar a la meva bola". A prescindir de tanta gent...

Avui, a nosaltres, contemplar aquest episodi ens pot ajudar en diferents aspectes. Em fixo en tres:

1.- Se l'endugué a part... i el tractà personalment.

Hi ha una actuació i una comunicació col.lectiva i en grup, al carrer podríem dir.

I hi ha una altra, feta de tracte personal, delicat i concret. Hi ha una dedicació de temps posant tota l'atenció en la persona que tinc al davant, reconeixent-la única. Mirant de comprendre-la i copsar-la tant com pugui. Superant idees prèvies, generalitats, etiquetes, i pinzellades gruixudes.

Ai! com ens costa aquest tracte personal. A cops ens sembla "una pèrdua de temps".

Però, sense aquest tracte personal, impossible comunicar-nos de debò amb ningú.

2.- Obre't.

Quan la temptació forta és tancar-me, aïllar-me, quedar-me al meu món, reforçar les meves posicions, ignorar altres visions... fins a fer-me un món cada cop més petit i compacte, Jesús em diu: obre't.

La salvació passa per obrir-se. Per esponjar-se. Per sortir d'un mateix. Des-centrar-se. Per escoltar i comprendre. Escoltar molt. Permetre's pensar i dubtar. Deixar entrar allò que desconec. Interessar-me per altres persones. Persones que pensen d'una altra manera, que viuen d'una altra manera, que han viscut altres experiències. Sense deixar de ser qui ets, obre't. Sense anar contra tu mateix, obre't.

Obre't a l'altre. Obre't a les seves necessitats, concepcions, pors, somnis ... No el defugis, que és germà teu.

I Obre't a la Paraula de Déu. Deixa que ressoni. Escolta la seva crida. Obre't i que ompli el teu cor i tota la teva vida. Que t'alimenti. Obre't a Jesús, Paraula eterna del Pare. Camí, veritat i vida.

3.- Tot ho fa bé.

Sovint passa... que quan visc mirant-me el melic, tot allò que no sigui el meu melic em passa desapercebut. I estic absolutament incapacitat per reconèixer l'acció dels altres, el seu ajut i el seu encert.

Com és d'important donar gràcies. Adonar-me del que rebo. Aturar-me. Assaborir-ho, reconèixer-ho... i agrair-ho.

La gratitud és alhora camí i conseqüència. Mitjà i fruit. Condició de possibilitat. Una espiral que es va engrandint. I que em va eixamplant horitzons.

L'acció de gràcies és un gest constitutivament humà i constitutivament cristià: agrair Déu tot el que sóc, rebo i visc. Tot. I agrair que Ell és així.

Tot ho fa bé.

ETIQUETES
COMUNICACIÓ AÏLLAMENT OBERTURA